

VIDA PARROQUIAL

Del 11 al 18 de juliol 2021

- * De dilluns a divendres un grup de voluntaris obren l'església de 10 a 12h del matí, dissabte fins a las 13h. Podem aprofitar-ho per fer una estona de pregària.
- * **Confessions:** 1 hora abans de les misses i si cal sempre que es demani.
- * **Baptismes:** Arnau Creus Lara i Emma Dal Dosso Marimón (26 juny), Josep-Ignasi Garrido Martín (3 juliol).
- * **Festa de la Mare de Déu del Carme, divendres 16 de juliol:** Missa a les **10h.** del matí. **NO HI HAURÀ MISSA A LES 19h.**
18h. Missa i Processó al Port del Balis.
19h. Missa a la Capella del Carme de Caldes d'Estrac.
- * **FESTA MAJOR DE LA MINERVA:**
Dissabte 17 de juliol: 17,45h. Repic festiu de campanes, Conferència a les 18h. a l'església sobre "*Llegir els retaules de Llavanes. La catequesi de l'altar*", 19h. missa i 19,45h. Petit recital d'orgue.
Diumenge 18 juliol: 11,30h. missa de Festa Major presidida pel bisbe auxiliar Antoni Vadell.
- * **Càritas:** L'atenció als usuaris de Càritas, els **dijous de 18h. a 20h.** a l'Avda. de les Monges, 44. Mireu d'arribar abans de les 19,45h.
- * **Telèfon mòbil de la parròquia,** El podeu utilitzar també per missatges de whatsapp. Si hi voleu deixar el vostre contacte, us faríem arribar missatges dels horaris, activitats o altres notícies de la parròquia.

696 595 703 Sr. Joan Ferrer (despatx)

- * **Despatx Parroquial:** Dilluns i dimecres de 18h. a 21h.
Tel. 93 7926144 Mòbil 696 595 703 mail: santandreu473@arqbcn.cat
Web: parroquies3viles.com
Web arxiprestat : arxiprestatdemataro.org

HORARI DE MISSES:

- PARRÒQUIA: Diumenges i Festius:** 11,30h. 19h. (cast)
Dissabtes i vigílies de Festius: 19 h.
Laborables: Dilluns, dimarts, dijous i divendres a les 19h.
Dimecres: a les 10h. del matí.
- ESGLÉSIA DE SANT PERE:** Diumenges i Festius a les 10h.

PARRÒQUIA SANT ANDREU DE LLAVANERES

11 juliol 2021. Diumenge XV durant l'any. Cicle B. nº 28

Lectures: Am 7, 12-15 Ef 1, 3-14 Mc 6, 7-13

VES A PROFETITZAR AL MEU POBLE

«Pobre de mi, si no anunciés l'Evangelí! Crist mateix m'ha enviat per això. Jo sóc apòstol, sóc també testimoni. Com més llunyà és el terme i més difícil el mandat, amb més vehemència l'amor que el Crist em té m'obliga. Jo he de predicar el seu nom: Jesús és el Messies, el Fill del Déu viu; Ell, que ens manifestà el Déu invisible, és engendrat abans de tota la creació i tot es manté unit gràcies a Ell. És mestre i redemptor dels homes; per nosaltres va néixer, va morir i va ressuscitar. Crist és el centre de la història i de totes les coses de l'univers; ens coneix i ens estima, és amic i company de la nostra vida, és l'home del dolor i de l'esperança. I tornarà, a la fi dels temps, per ser el nostre jutge i —tenim aquesta confiança— la plenitud i la benaurança de la nostra vida. Jo no pararia mai de parlar de Crist: Ell és la llum, Ell és la veritat, sí, Ell ens és camí, veritat i vida. Crist és pa i font d'aigua viva, que sadolla la nostra fam i la nostra set; ens és pastor, cabdill, exemple; és per a nosaltres consol, ens és germà. [...] Recordeu-ho: és el qui us prediquem de cara a l'eternitat. Volem que el seu nom ressoni arreu de la terra per tots els segles dels segles».

(S. PAU VI, Homilia pronunciada a Manila 29 novembre 1970)

+ Mn. David Navarro Manich

HOMILIA DEL PAPA FRANCESC (9 juny 2021)

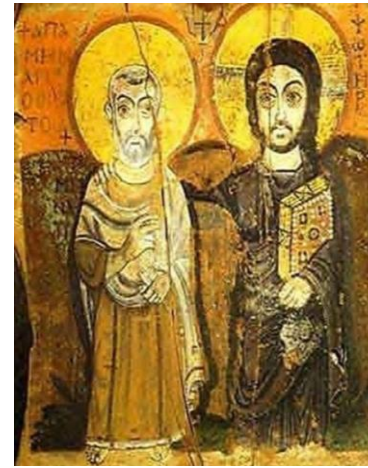
Parlem de la perseverança en la pregària. És una invitació, de fet, una ordre que ens ve de la Sagrada Escripura. El viatge espiritual del *Pelegrí rus* comença quan es troba amb una frase de Sant Pau en la Primera Epístola als Tessalonicencs: «*Pregueu sense interrupcions, doneu gràcies en tota ocasió*». La paraula de l'Apòstol colpeja aquell home i ell es pregunta com és possible pregar sense interrupcions, atès que la nostra vida està molt fragmentada en tants moments diferents, que no sempre fan possible la concentració. A partir d'aquesta pregunta comença la seva recerca, que el portarà a descobrir el que s'anomena la pregària del cor. Consisteix a repetir amb fe: «*Senyor Jesucrist, Fill de Déu, tingueu pietat de mi pecador!*». Una pregària senzilla, però molt bonica. Una pregària que, a poc a poc, s'adapta al ritme de la respiració i s'estén durant tot el dia. De fet, la respiració no s'atura mai, ni tan sols mentre dormim; i la pregària és la respiració de la vida.

Com és possible mantenir sempre un estat de pregària? El *Catecisme* ens ofereix citacions molt boniques, extretes de la història de l'espiritualitat, que insisteixen en la necessitat d'una pregària contínua, que és el punt culminant de l'existència cristiana. N'agafo algunes.

El monjo Evagri Pontic: «*No se'ns ha manat treballar, vigilar i dejunar contínuament – no, això no se'ns ha manat -, mentre que la pregària contínua és una llei per a nosaltres*». El cor que prega. Hi ha doncs un ardor en la vida cristiana, que no ha de fallar mai. És una mica com aquell foc sagrat que es guardava en els temples antics, que cremava sense interrupcions i que els sacerdots tenien la tasca de mantenir encès.

Sant Joan Crisòstom, un altre pastor atent a la vida concreta, predicava així: «*Fins i tot al mercat o durant un passeig solitari és possible fer una*

pregària freqüent i fervorosa. També és possible a la vostra botiga, ja sigui quan compreu o quan veneu, o també mentre cuineu». Petites pregàries: «*Senyor, tingueu pietat de nosaltres*», «*Senyor, ajudeu-me*». Per tant, la pregària és una mena de pentagrama, on nosaltres situem la melodia de la nostra vida. No contrasta amb la laboriositat de cada dia, no entra en contradicció amb tantes petites obligacions i compromisos, sempre que cada acció trobi el seu significat, el seu per què, la seva pau.

És clar, dur a la pràctica aquests principis no és fàcil. Un pare i una mare, ocupats en mil tasques, poden enyorar un període de la seva vida en què era fàcil trobar temps rítmics i espais per a la pregària. Després, els fills, la feina, les tasques de la vida familiar, els pares es fan grans... Un té la impressió de no arribar mai a fer-ho tot.

Podem recordar també que en el monaquisme cristià el treball s'ha tingut sempre amb gran honor, no només pel deure moral de proveir-se a si mateix i als altres, sinó també per una mena d'equilibri, un equilibri interior: és arriscat per a l'home cultivar un interès tan abstracte que pugui fer perdre el contacte amb la realitat. El treball ens ajuda a mantenir-nos en contacte amb la realitat. Les mans juntes del monjo porten les durícies de qui fa servir la pala i l'aixada.

Al mateix temps, una pregària que és aliena a la vida no és sana. Una pregària que ens allunya del concret de la vida es converteix en espiritualisme o, potser pitjor, en ritualisme. Recordem que Jesús, després d'haver mostrat als deixebles la seva glòria en el mont Tabor, no va voler allargar aquell moment d'èxtasi, sinó que va baixar amb ells de la muntanya i va reprendre el camí quotidià. Perquè aquella experiència havia de romandre en els cors com a llum i força per a la seva fe; també una llum i força per als propers dies: els de la Passió. Així, els temps dedicats a estar amb Déu revifem la fe, que ens ajuda en la concreció de la vida i la fe, al seu torn, alimenta la pregària sense interrupció.